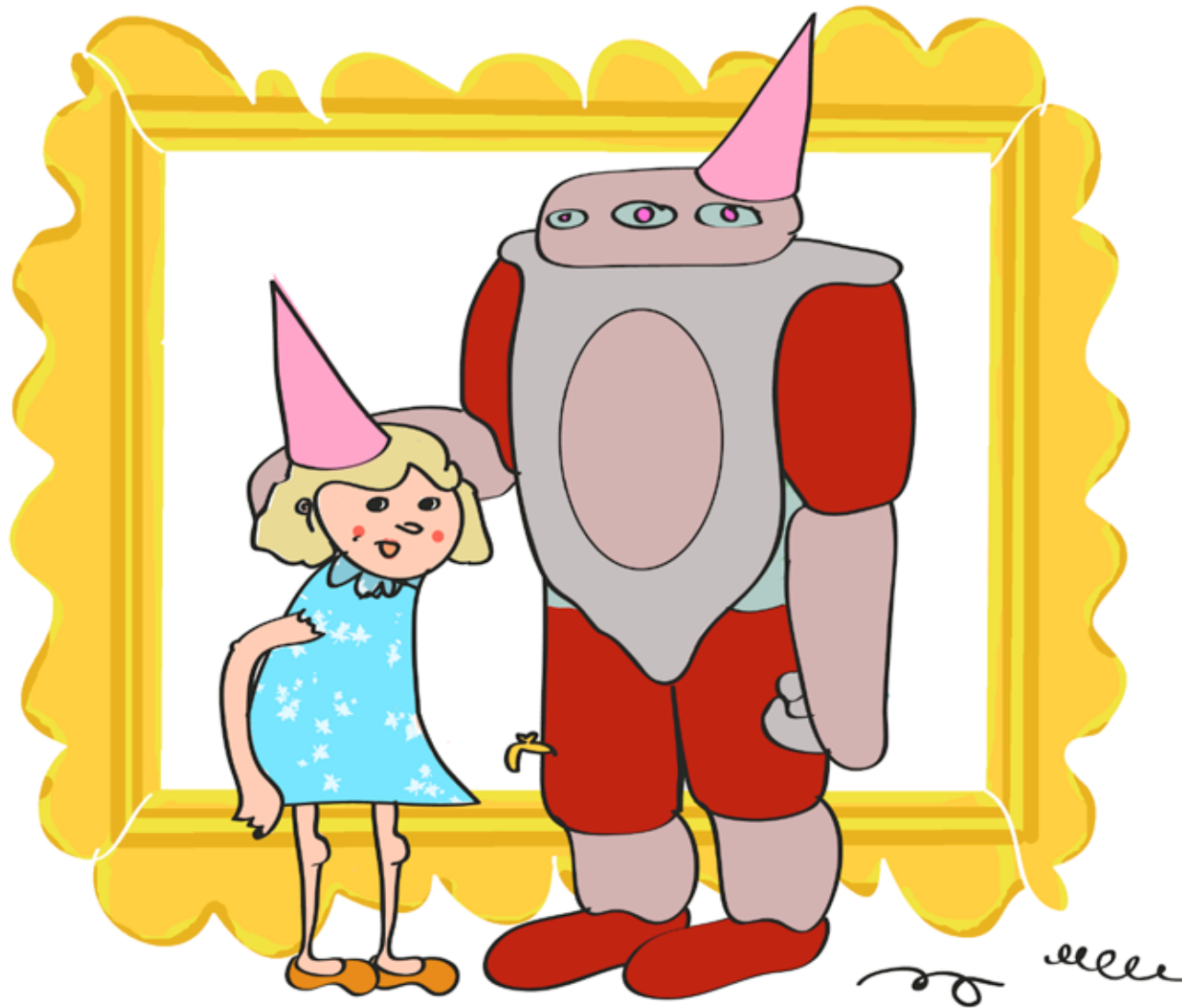

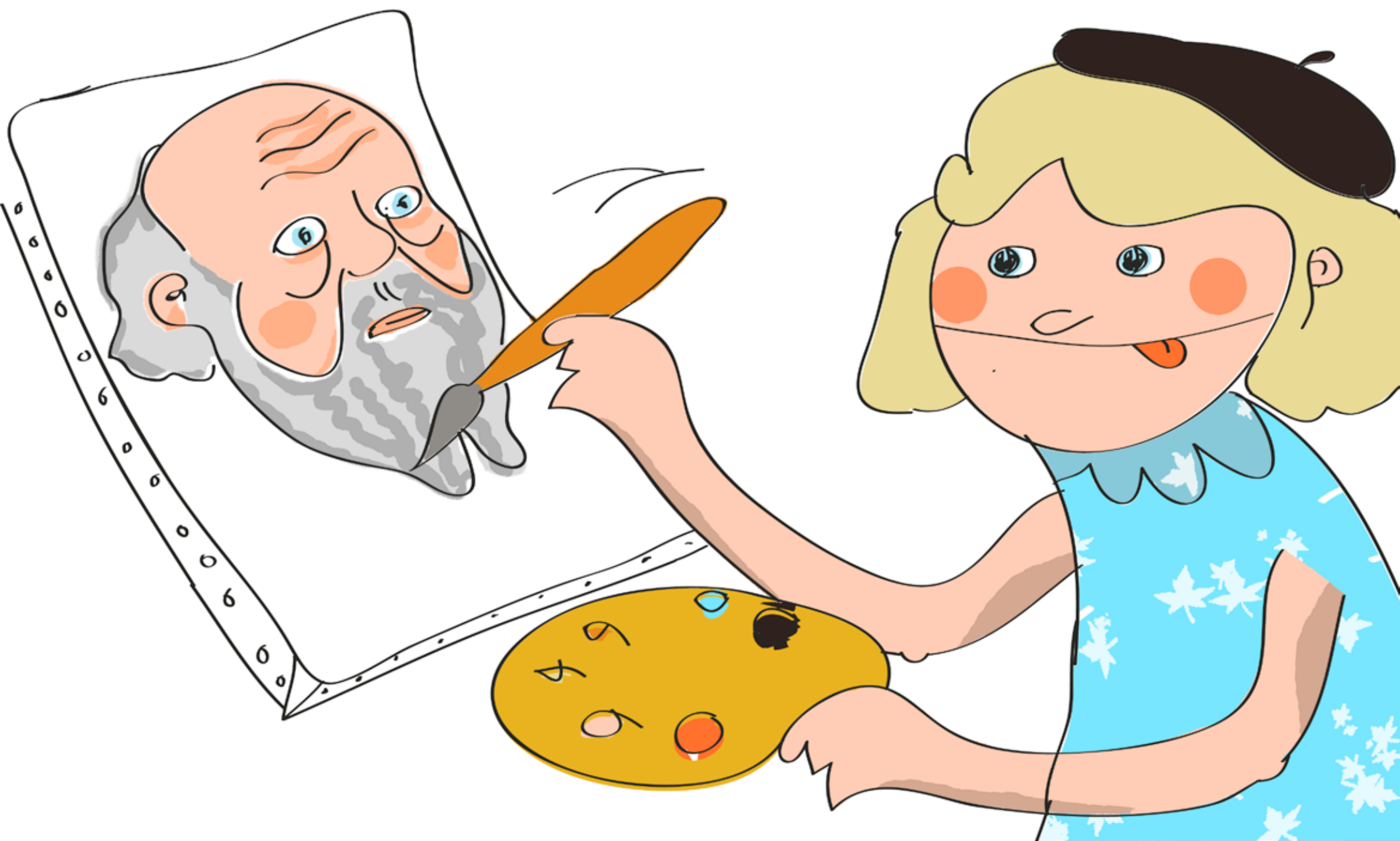
Kaisla – Taiteen sankari

Kylmäla • Tanskanen • Yli-Vakkuri

Maailmassa on olemassa kaikenlaisia asioita, helppoja, vaikeita ja monimutkaisia. On olemassa myös sellaisia asioita kuin julkisoikeudelliset yhteisöt. Julkisoikeudellisissa yhteisöissä työskentelevät ihmiset ovat virassa. Kuka tahansa ei voi kuitenkaan saada tällaista virkaa, vaan ihmisen on oltava pätevä. Tämä tarkoittaa, että hänen pitää osata ne asiat, joita hänen pitää virassaan tehdä. Virkatehtäviä on monenlaisia ja virka voi olla pysyvä tai määräaikainen.

Tämä on kertomus Kaislasta. Kun Kaisla oli pieni tyttö, hän halusi kuvataiteilijaksi. Kaikista mieluiten hän halusi maalata kauniita kuvia ja tehdä siten ihmiset onnellisiksi.

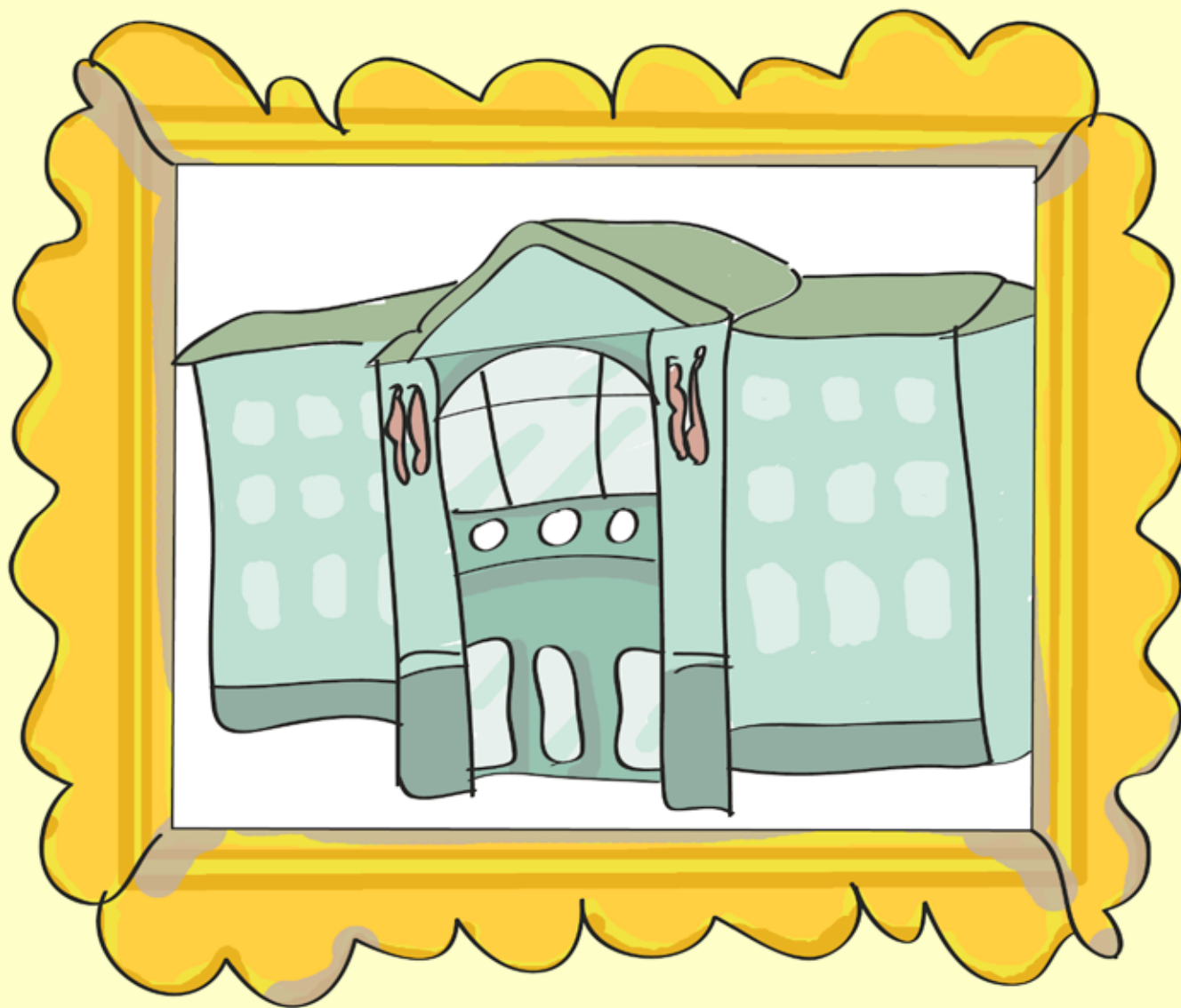

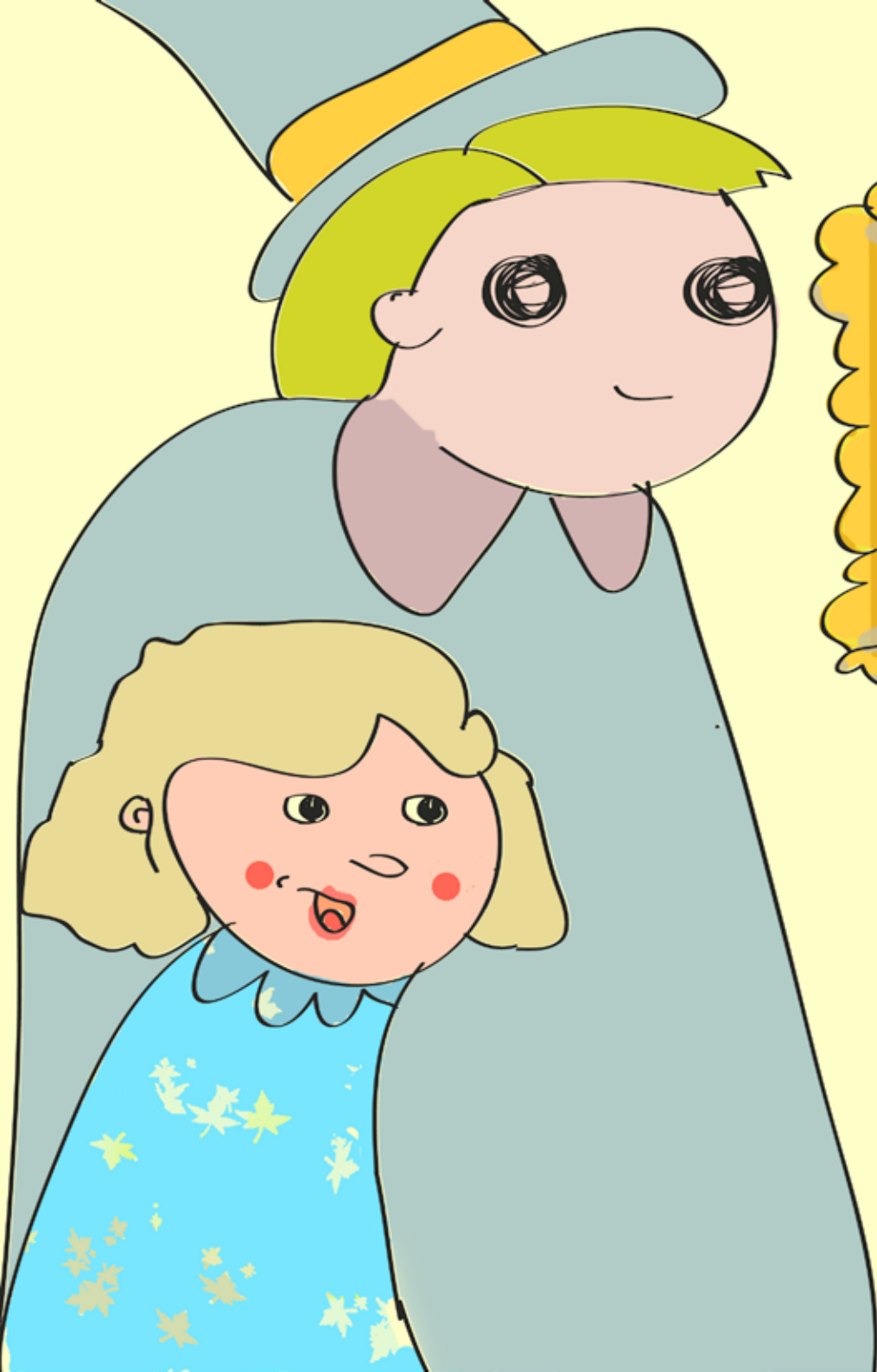
Eräänä päivänä kaupunkiin tuli pyörremyrsky. Hurjassa mylläkässä Kaislan pensselit ja paletit lensivät taivaan tuuliin.

Kaisla yritti maksaa 513 euron yhtiövästikkeensä tanssimalla ja laulamalla virkamiesten syntymäpäiväjuhlilla, mutta syntymäpäivät olivat vain kerran vuodessa, eikä raha riittänyt.

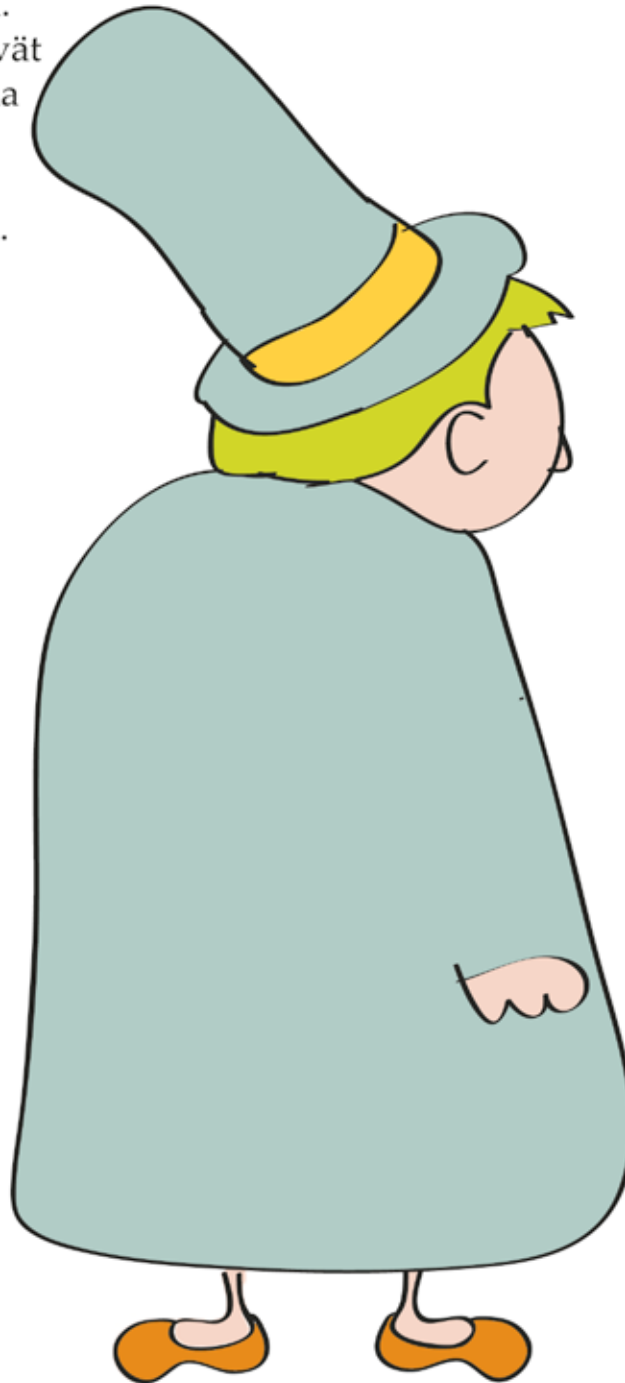
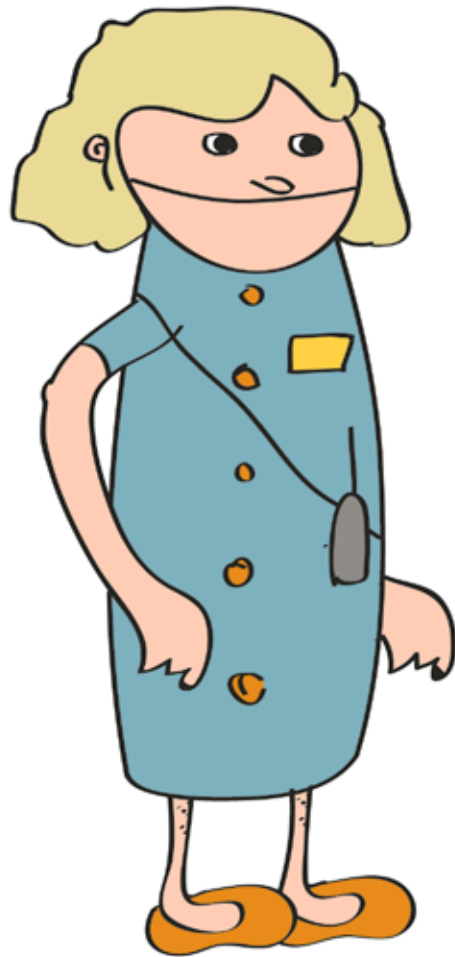
Sitten Kaisla tajusi, että kaupungissa oli sellainen talo, jossa valtion virkamiehet säilyttivät maailman kauneimpia kuvia. Näitä kuvia sai aivan kuka tahansa mennä katsomaan. Talon nimi oli Valtion taidemuseo.

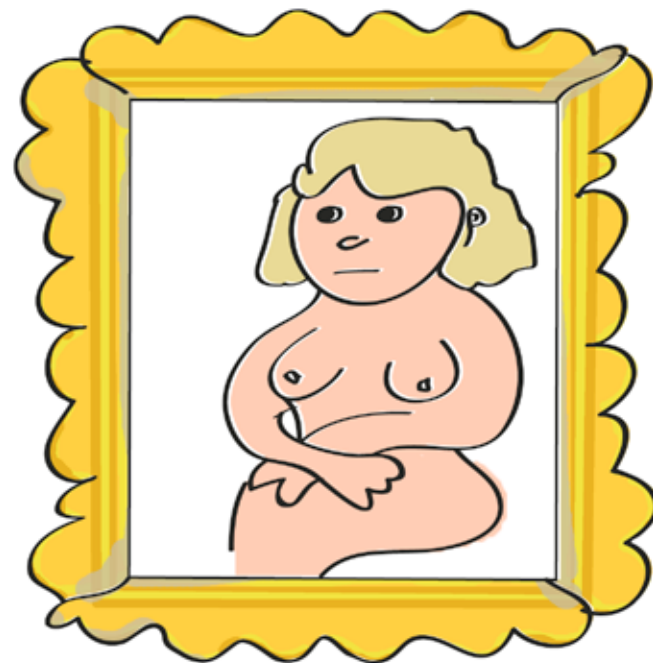
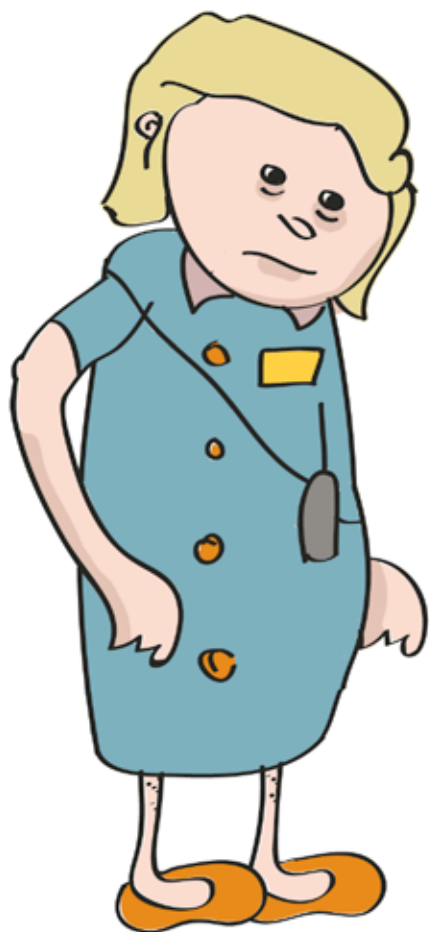

Museon virkamiehet kysyivät Kaislalta monta kysymystä.

- "Ovatko nämä sinun mielestäsi kauniita kuvia?"
- "Voi kyllä, nämä ovat maailman kauneimpia kuvia", Kaisla sanoi jännittyneenä.
- "Sinä saat jäädä katsomaan näitä kuvia tänne koko iäksesi, jos haluat, sillä annamme sinulle lahjaksi viran".

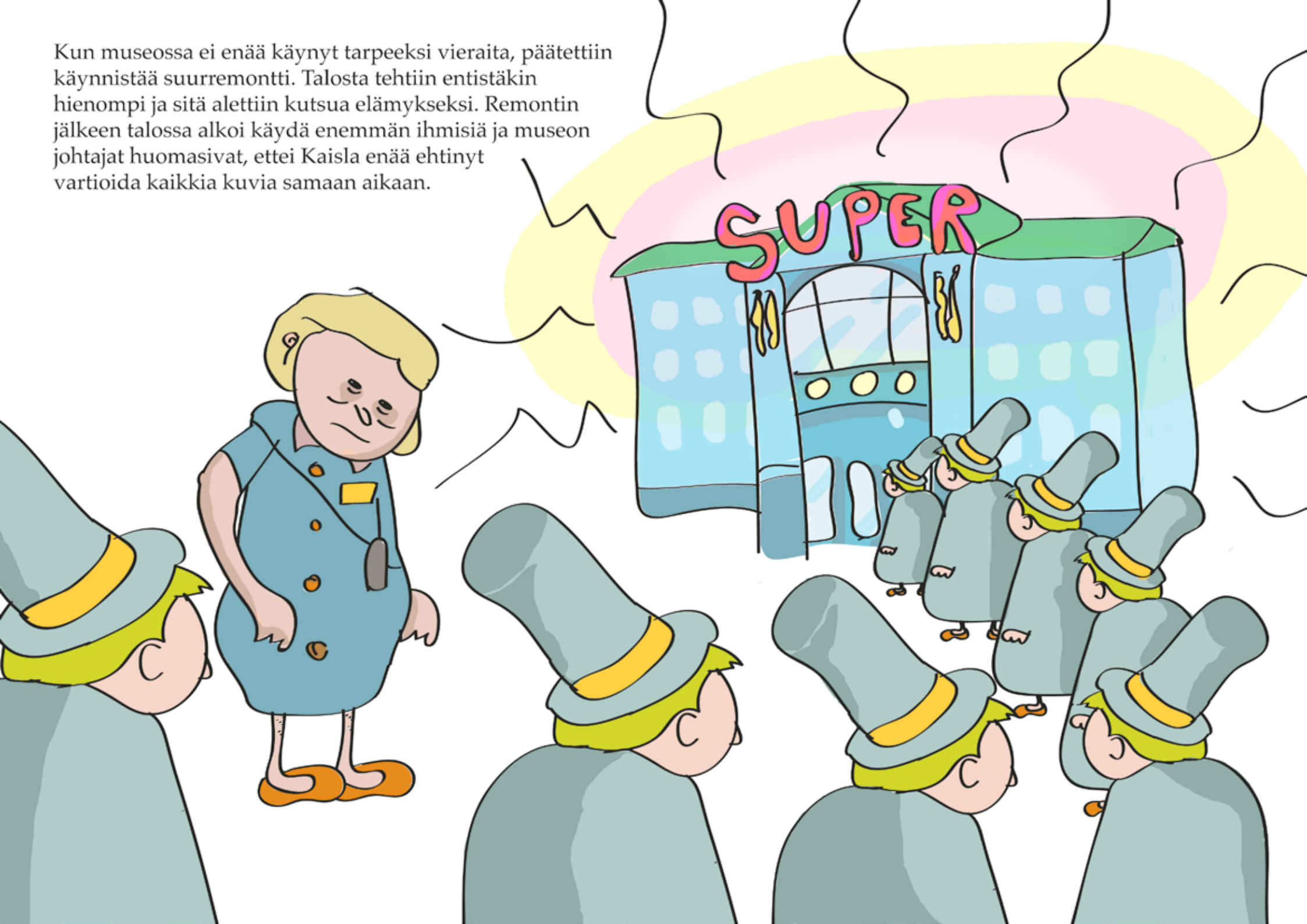
Kaisla oli iloinen lahjasta. Virka tarkoitti sitä, että Kaislan tuli seistä Valtion taidemuseossa ja katsoa kuvia. Museossa virkamiehet pitivät huolen siitä, etteivät museovieraat koskeneet kauniisiin kuviin. Kaisla sai myös hienon radiopuhelimen. Sen avulla hän otti yhteyden vartiointiyhtiön miehiin, jos joku museovieras uhkasi aiheuttaa ongelmia.

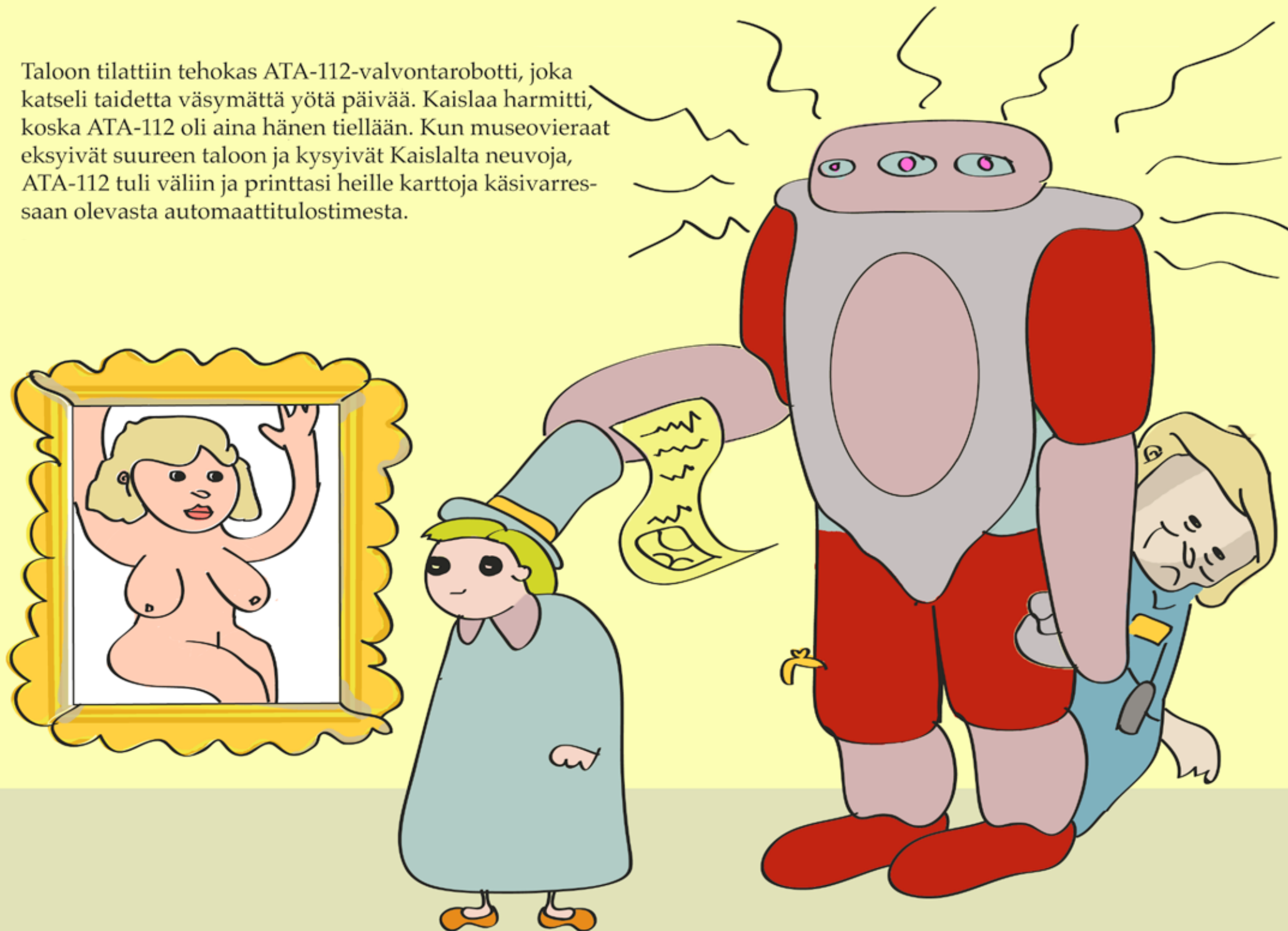

Seistyään virassa monta vuotta Kaisla tajusi, ettei ikinä voi tehdä itse yhtä kauniita kuvia. Toisaalta, eivät uudet kuvat olisi enää edes kiinnostaneet ihmisiä. Kaisla tuli ensin surulliseksi, mutta lohduttautui sillä, että hän sai sentään katsoa vanhoja, kauniita kuvia. Erityisen onnellinen hän oli, kun kuvien järjestys vuosittain vaihtui.

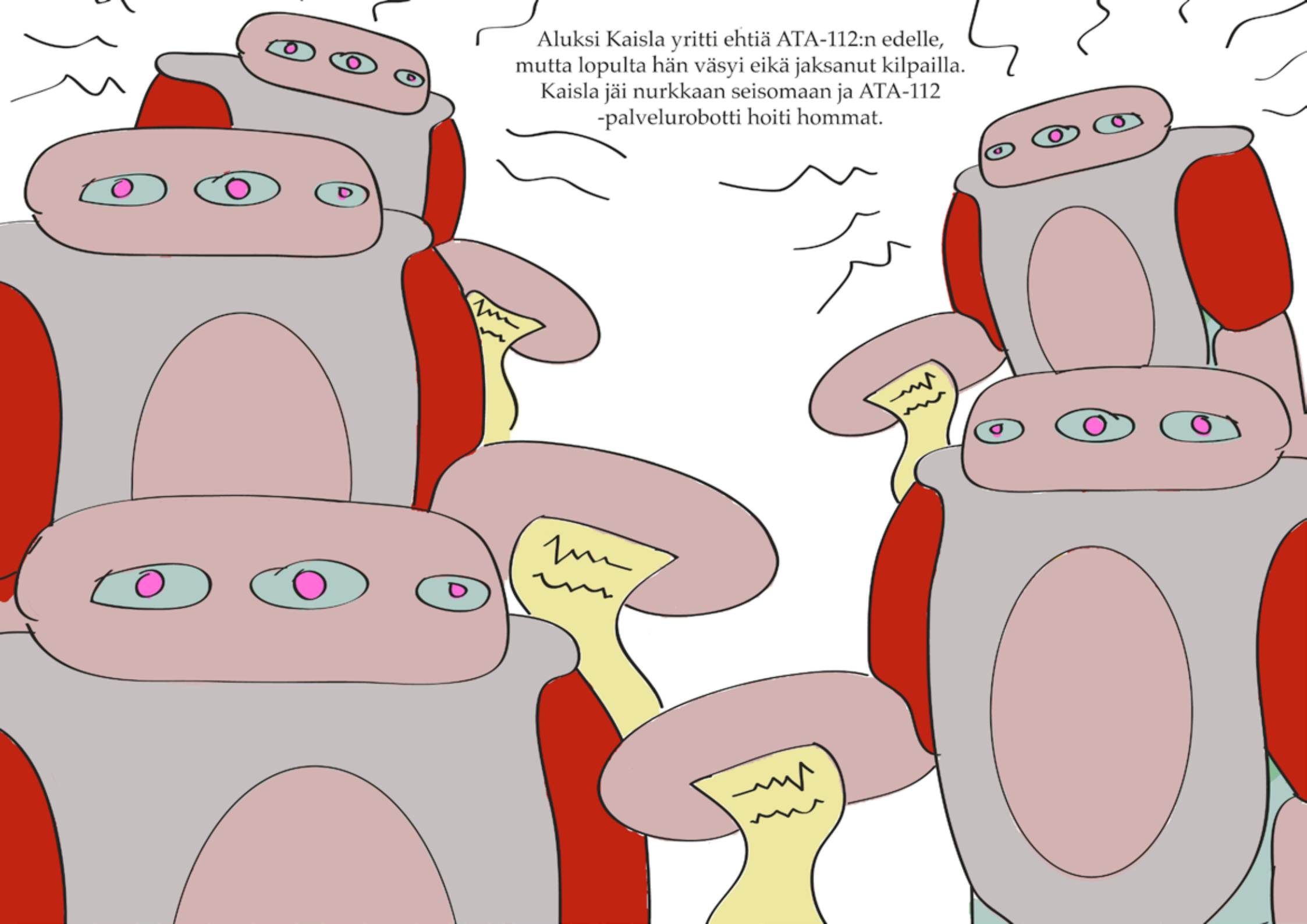
Kun museossa ei enää käynyt tarpeeksi vieraita, päätettiin käynnistää suurremontti. Talosta tehtiin entistäkin hienompi ja sitä alettiin kutsua elämykseksi. Remontin jälkeen talossa alkoi käydä enemmän ihmisiä ja museon johtajat huomasivat, ettei Kaisla enää ehtinyt vartioida kaikkia kuvia samaan aikaan.

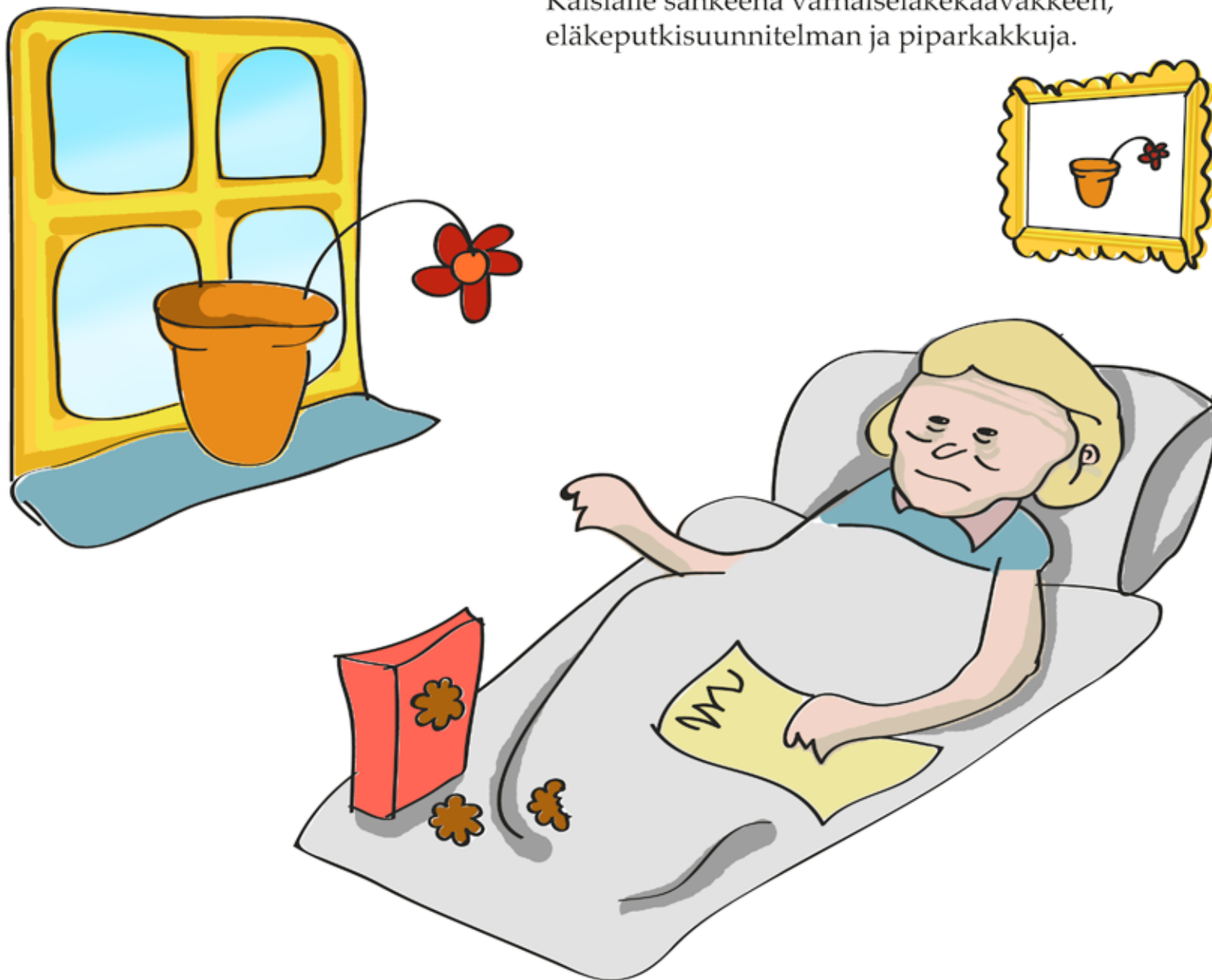
Taloon tilattiin tehokas ATA-112-valvontarobotti, joka katseli taidetta väsymättä yötä päivää. Kaislaa harmitti, koska ATA-112 oli aina hänen tiellään. Kun museovieraat eksyivät suureen taloon ja kysyivät Kaislalta neuvoja, ATA-112 tuli väliin ja printtasi heille karttoja käsivarressaan olevasta automaattitulostimesta.

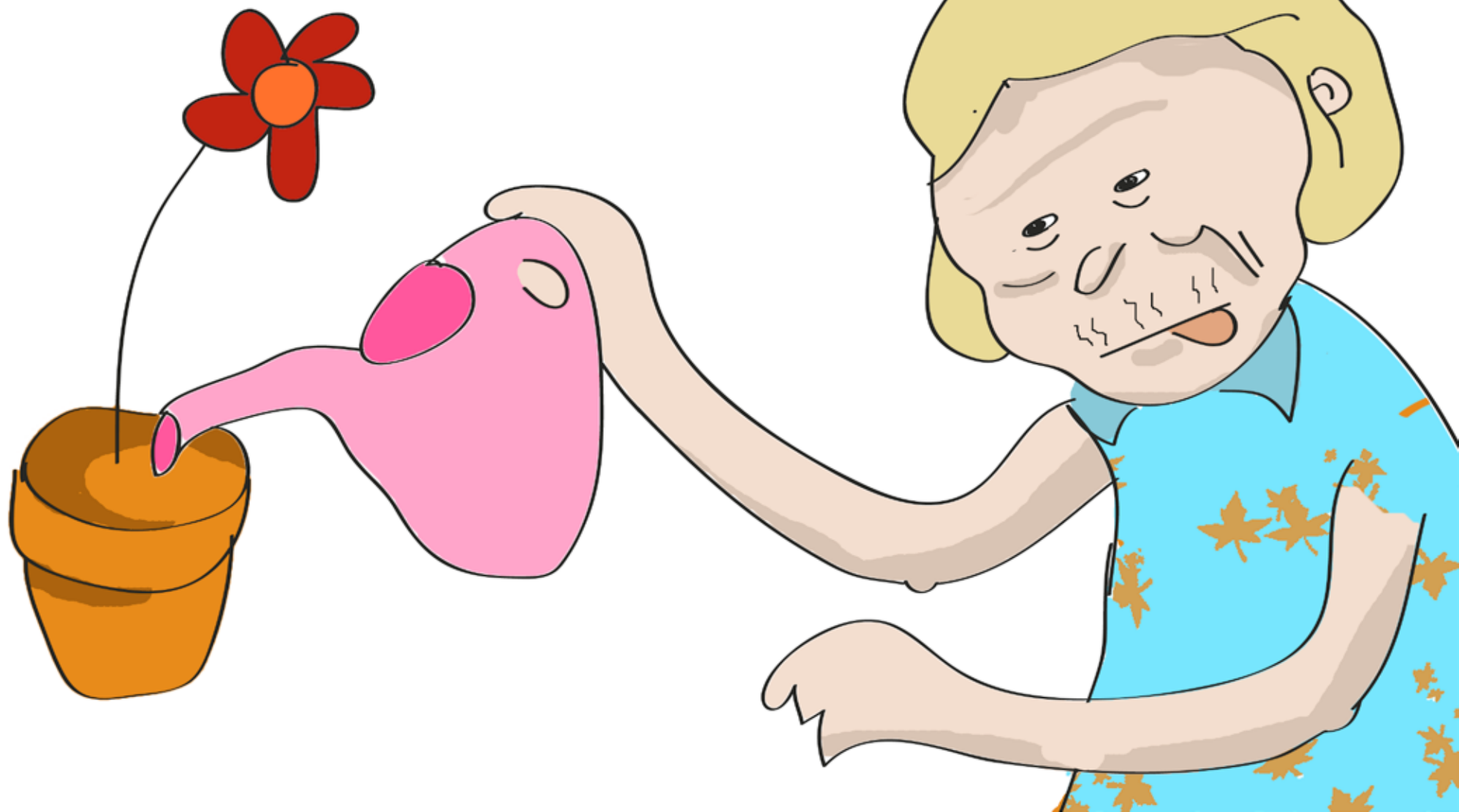
Aluksi Kaisla yritti ehtiä ATA-112:n edelle,
mutta lopulta hän väsyi eikä jaksanut kilpailla.
Kaisla jäi nurkkaan seisomaan ja ATA-112
-palvelurobotti hoiti hommat.

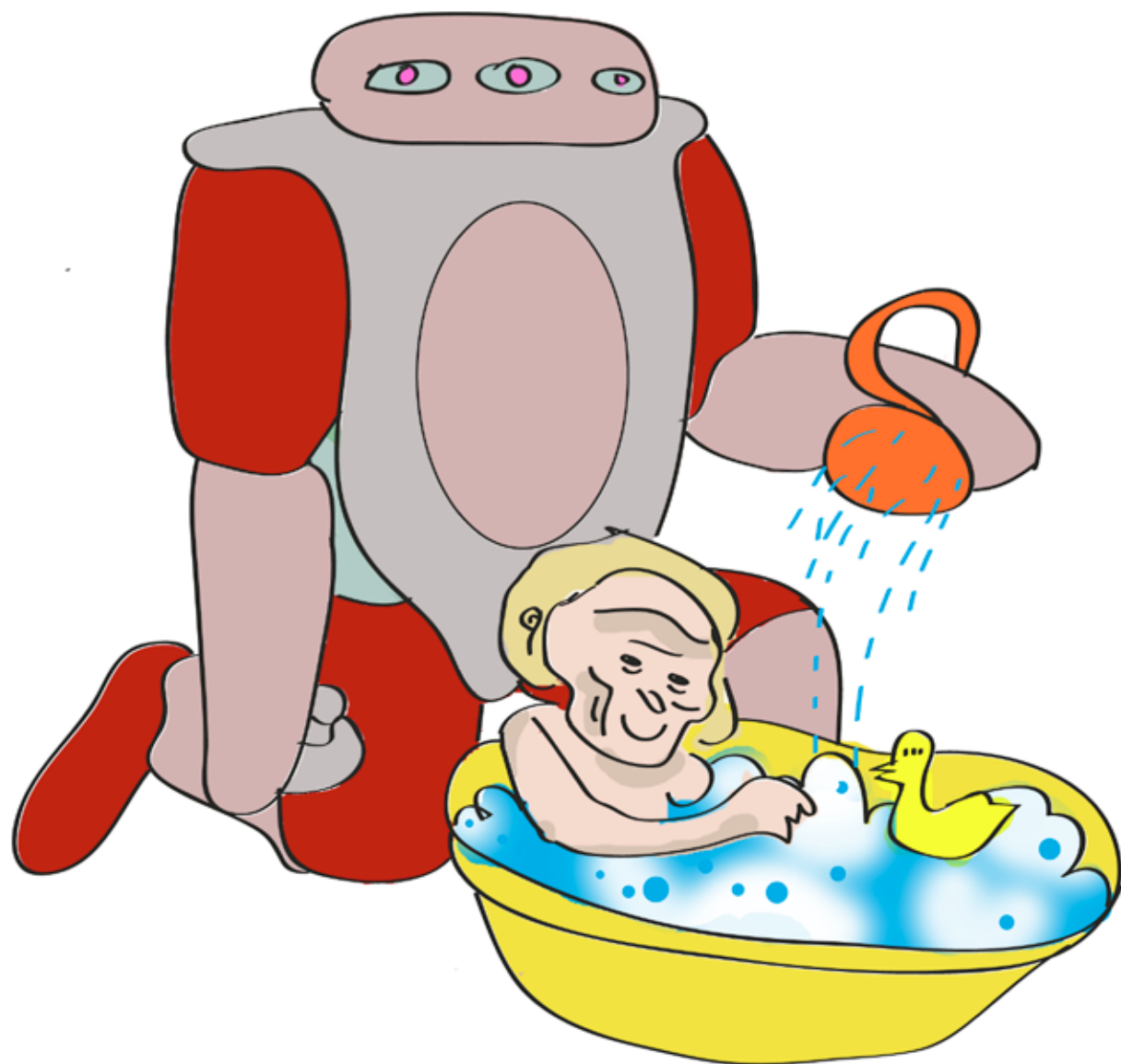

Eräänä aamuna Kaisla oli niin väsynyt, ettei enää jaksanut mennä vartioimaan kauniita kuvia. Hän soitti museon johtajalle ja sanoi jäävänsä eläkkeelle. Johtaja lähetti Kaislalle sähköpostia varhaiseläkekaavakkeen, eläkeputkisuunnitelman ja piparkakkuja.

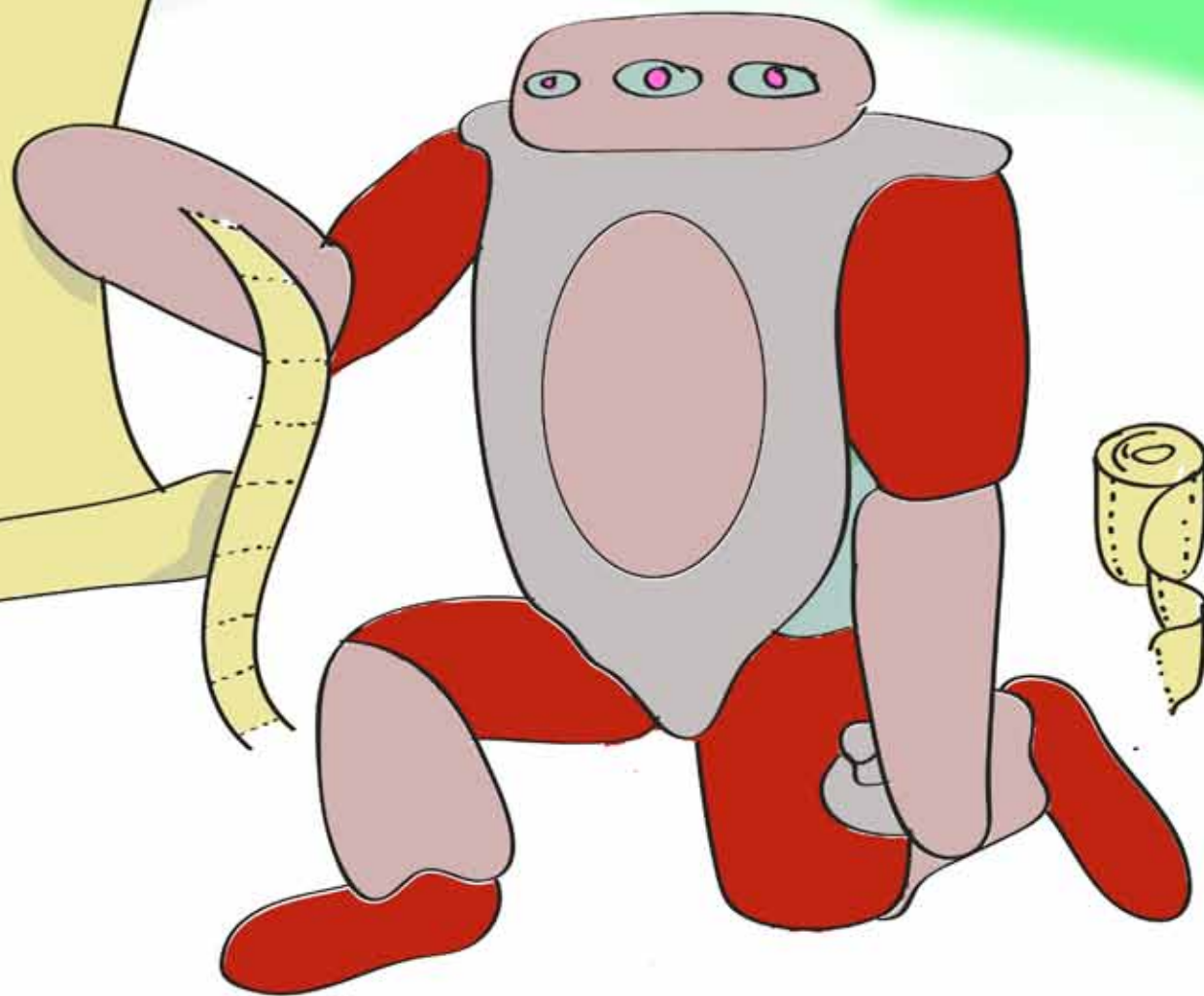
Sinä päivänä Kaisla jäi kotinsa parvekkeelle kastelemaan kukkia. Mutta hänelle tuli ikävä ATA-112-palvelurobottia. Hän soitti ATA-112:lle ja kutsui sen kotiinsa leipomaan moottoriöljypipareita.

Mutta ATA-112 ei voinut jättää museota hetkeksikään, koska kaikki ennen siellä työskennelleet virkamiehet olivat lähteneet eläkkeelle ja säätiöittämisen jälkeen museossa oli niin paljon yritysysteistyötilaisuuksia. ATA-112 lähetti kuitenkin ystävänsä, vanhustenpalvelurobotin ATA-113:n Kaislan luo. ATA-113:lla ja Kaislalla oli kamalan kivaa. ATA-113 auttoi Kaislaa kylpyleikeissä ja syötti hänelle piparkakkuja.

Siitä eteenpäin ATA-112 vartioi museota. Se seisoo museossa yötä päivää, juo synteettistä moottoriöljyä ja biodieseliä. Se kantaa nenäliinoja pienessä lokerossa käsivarressaan ja auttaa vanhoja ihmisiä taidemuseon korkeissa portaikoissa. Kaikki on hyvin ja ihmiset saavat katsoa tauluja. Eikä kukaan enää muista mikä oli joskus ollut virka.

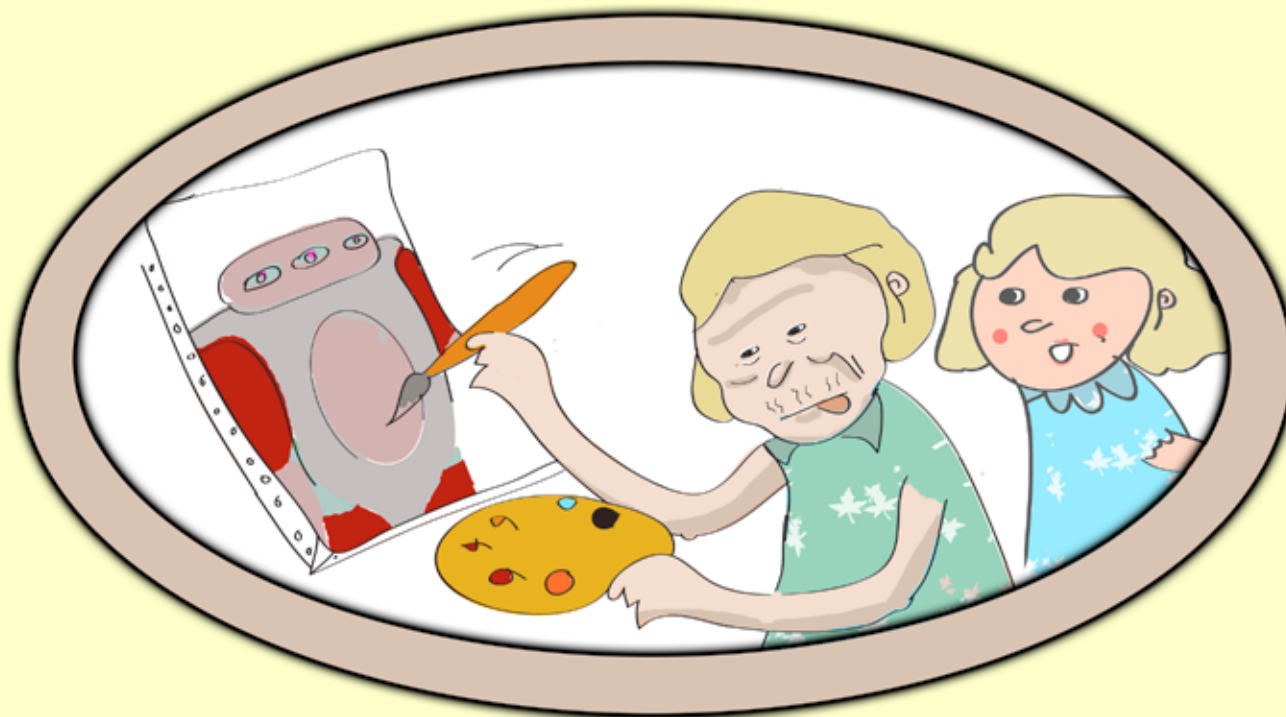

Kaisla - Taiteen sankari pohjautuu 10huonetta-esitystaideryhmän performanssin aikana keräämään haastatteluaineistoon ja materiaaliin. Ateneumin taidemuseossa 28.4.-8.5.2011 toteutettu esitys nosti näyttelyvalvojen työn huomion kohteeksi.

Seitsemän päivää kestänyt "Taiteen sankarit" -performanssi esitettiin museosaleissa kansainvälistä naturalistista maalaustaidetta esitelleen Arjen sankarit -taidenäyttelyn yhteydessä. Esityksen aikana kolmihenkinen taiteilijaryhmä työskenteli rintarinnan museotilaa ammatikseen valvovan henkilökunnan kanssa. Esitys noudatti näyttelyvalvojen arkisen työn kulkua ja aikatauluja tarkkaillen sitä, miten taidekokemus muodostuu taidelaitoksen sisällä. Talossa toimi työntekijöitä, jotka olivat tehneet 40- vuotisen uran museovalvojia.

Esityksen on tuottanut 10huonetta ryhmä ja Ateneumin taidemuseo. Performanssiin pohjaavan julkaisun on tuottanut Teatteri Circus Maximus. Työryhmä: toimittaja Pietari Kylmälä, kuvataiteilija Eero Yli-Vakkuri (Aalto Kuvataiteen MA) sekä näyttelijä ja kuvataiteen maisteriopiskelija Henna Tanskanen, TeM.

*Kaisla on pieni tyttö, joka haluaa kuvataiteilijaksi.
Pyörremyrsky vie kuitenkin Kaislan pensselit ja
paletit mennessään, ja Kaislan täytyy keksiä muita
keinoja toteuttaakseen unelmansa.*

*Tästä alkaa hurja seikkailu, joka vie Kaislan
instituutioiden ytimeen.*

Julkaisija: Circus Maximus ry 2012

